

УДК 351.863:332.146:330.322(477)

Ольхова Т. О. – кандидат юридичних наук, доцент кафедри права Вінницького торговельно-економічного інституту Київського національного торговельно-економічного університету, м. Вінниця

Особливості державного регулювання іноземного інвестування в Україні

Проаналізовано особливості державного регулювання іноземних інвестицій в Україні, на підставі чого необхідно розробити наукове підґрунтя для визначення шляхів удосконалення законодавства в цій галузі. З огляду на проблеми правового регулювання іноземних інвестицій в Україні, їх форми і типи, особливості державної реєстрації та гарантії реалізації доцільно розглядати в контексті теоретичного вивчення інвестиційної діяльності відповідно до економічного законодавства України. Завданням цього дослідження є здійснення теоретичного та юридичного аналізу сутності та специфіки державного регулювання іноземних інвестицій в Україні.

Актуальність цього дослідження полягає в тому, що в умовах реформування економічної, правової, політичної, соціальної сфер життя держави й суспільства структурна перебудова економіки, яка приваблює інвестиції, зокрема іноземні, надзвичайно важлива для розвитку нашої країни, оскільки це один з найефективніших механізмів, спрямованих на розвиток вітчизняних бізнес-структур. Водночас необхідність залучення іноземних інвестицій зумовлена не тільки об'єктивними економічними явищами та факторами (кризи, потреба в модернізації структури економіки, розширення галузевих і міжгалузевих масштабів, стимулювання розвитку нових галузей), а й суб'єктивними (зниження рівня інвестиційної активності вітчизняних суб'єктів господарювання, застарілі методи регулювання економічної діяльності державою). Окреслене коло проблем засвідчує актуальність аналізу та вивчення сучасного стану державного регулювання іноземних інвестицій в Україні.

Ключові слова: іноземні інвестиції; державне регулювання іноземного інвестування; глобалізація; засоби державного регулювання інвестиційної діяльності; інвестиційна політика.

Постановка проблеми. Українська економіка знаходиться на стадії трансформації, переходу від радянського етатизму з притаманною йому адміністративно-командною моделлю ведення народного господарства до європейського лібералізму, що ґрунтується на непорушності права власності та множинності суб'єктно-об'єктного складу ринкових відносин. Однак цей процес в Україні супроводжується кризовими явищами, спричиненими незбалансованістю бюджетів і непоміркованістю

державного регулювання, дестабілізацією гривні, інфляцією та збільшенням зовнішнього боргу.

На нашу думку, подолання негативних економічних явищ і розвиток економіки держави загалом безпосередньо пов'язані зі стимулюванням діяльності підприємств приватного сектору, становленням нових, сучасних і прогресивних галузей (у сфері інформаційних технологій, нові види послуг і робіт тощо). Однак найпоширенішою проблемою в сучасних умовах є дефіцит коштів так званого стартового капіталу, необхідного для створення нового суб'єкта господарювання та здійснення господарської діяльності. Одним із шляхів її розв'язання можуть бути іноземні інвестиції – цінності, що вкладають у господарську діяльність з метою отримання прибутку.

Вагомого значення іноземне інвестування, його державне регулювання набувають у контексті проєвропейського руху України, підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, що позитивно позначається на здійсненні інвестиційної діяльності.

Дослідження особливостей державного регулювання іноземних інвестицій в Україні є необхідним й актуальним, оскільки саме на підставі його вивчення та аналізу можна розробити науковий фундамент для виявлення окремих шляхів удосконалення законодавства в цій сфері. З огляду на зазначене, проблематика правового регулювання іноземних інвестицій в Україні, їх форм і видів, особливостей державної реєстрації та гарантій здійснення є складовою теоретичного вивчення інвестиційної діяльності за господарським законодавством України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналізу особливостей іноземних інвестицій в Україні та їх державного регулювання присвятили свої наукові роботи О. Б. Андреева, О. М. Вінник, В. М. Задахайло, Т. О. Косянчук, Р. А. Майданик, В. В. Поединок, В. С. Щербина та ін.

Проте певні аспекти державного регулювання іноземних інвестицій в Україні потребують детальнішого розгляду.

Завданням цього дослідження є теоретико-правовий аналіз сутності й особливостей державного регулювання іноземного інвестування в Україні.

Виклад основного матеріалу. В умовах реформування економіко-правової, політичної, соціальної сфер життя держави та суспільства, структурної перебудови економіки залучення

інвестицій, зокрема іноземних, є надзвичайно важливим для розвитку нашої держави, оскільки іноземне інвестування є одним з найефективніших і найдієвіших механізмів, спрямованих на розвиток вітчизняних суб'єктів господарювання. Водночас необхідність залучення іноземних інвестицій зумовлена не лише об'єктивними економічними явищами та факторами (кризи, потреба модернізації структури економіки, удосконалення галузевих і міжгалузевих пропорцій, стимулювання розвитку нових галузей), а й суб'єктивними (зниження рівня інвестиційної активності вітчизняних суб'єктів господарювання, застарілість методів регулювання господарської діяльності з боку держави тощо).

Іноземне інвестування має чимало переваг, порівняно з іншими видами економічної допомоги, зокрема іноземної. Вони здебільшого є додатковим джерелом вкладання коштів та інших цінностей у національне виробництво, що може бути використане для модернізації основних фондів і процесу виробництва загалом, запровадження сучасних технологій тощо. Крім цього, іноземне інвестування не спричиняє збільшення зовнішнього боргу країни, на відміну від «звичайних» видів іноземної економічної допомоги (транші Міжнародного валютного фонду, кредити іноземних банків тощо). Навпаки, кошти, отримані від іноземного інвестування, за умови ефективного використання можуть сприяти зменшенню державного боргу. Вагомою перевагою є інтеграція, наближення національної економіки держави до світової економічної системи, подолання бар'єрів для ведення зовнішньоекономічної діяльності тощо.

На сучасному етапі розвитку народного господарства та ринкових економічних відносин, попри властиве цим відносинам саморегулювання, що ґрунтується на вільній конкуренції, слід акцентувати увагу на значенні державного регулювання господарської, зокрема інвестиційної, діяльності. У господарсько-правовій літературі утвердилася думка, згідно з якою держава не здійснює керівництво діяльністю суб'єктів господарювання, а лише регулює її за допомогою методів і засобів, зазначених у главі 2 Господарського кодексу (ГК) України. Тому термін «державне регулювання» економіки нині вважають прийнятнішим, таким, що відповідає ринковій моделі економіки.

Аналізуючи явище державного регулювання інвестиційної діяльності, зазначимо, що серед представників науки господарського права поширеною є позиція виокремлення широкого та вузького значення цього поняття. Широкий підхід до державного регулювання інвестиційної діяльності є комплексом дій органів державної влади, спрямованих на розроблення та запровадження норм, що чинять безпосередній або непрямий вплив на інвестиційну діяльність, її зміст, стадії, процеси тощо. У цьому разі розмежувати державне регулювання інвестиційної діяльності та регулювання господарської діяльності складно, подеколи їх навіть ототожнюють.

Відповідно до вузького підходу, відбувається певне звуження тих засобів, що використовує держава для реалізації інвестиційної політики. Державне регулювання інвестиційної діяльності зводиться лише до тих засобів і прийомів, за допомогою яких держава впливає на рух капіталу від інвестора до отримувача інвестицій та правовий режим цього капіталу як цінностей, які є інвестиціями. На думку В. В. Поєдинок, основними елементами вузького підходу до державного регулювання є такі:

- 1) залучення капіталу, зокрема іноземного, у певні галузі та сфери економіки;
- 2) процедури інвестування;
- 3) правовий режим інвестицій як майнових цінностей;
- 4) гарантії прав і законних інтересів суб'єктів інвестиційної діяльності [1].

Водночас аналіз місця державного регулювання інвестиційної діяльності дає підстави стверджувати, що воно притаманне як плановій економіці, так і ринковій, і це засвідчує досвід низки зарубіжних країн [2]. Деякі дослідники, наприклад В. К. Мамутов, обстоюють позицію, згідно з якою посилення ролі державного регулювання економіки, що втілено в зміцненні публічних засад правового регулювання господарської діяльності, є глобальною тенденцією, пов'язаною зі світовими фінансовими кризами [3]. У зарубіжній юридичній літературі для позначення зміни ролі держави в економічній сфері в посткризовий період пропонують термін «нова регуляторна ера» [4]. Державне регулювання саме інвестиційної діяльності

посідає в цьому контексті визначальне місце, оскільки світова фінансова криза є, передусім, кризою ринків капіталів.

Вивчення механізмів та елементів державного регулювання інвестиційної діяльності ґрунтується, насамперед, на главі 2 ГК України. Одним із головних елементів державного регулювання економічних процесів є державна економічна політика, складовою якої є державна інвестиційна політика, що забезпечує сприятливий інвестиційний клімат економіки.

Водночас ГК України не містить нормативного визначення ні державної економічної політики, ні державної інвестиційної політики. Системний аналіз положень глави 2 ГК України дає підстави вважати, що підґрунтям державної економічної політики є пріоритетні цілі народного господарства, засоби їх реалізації, відповідні способи їх досягнення [5].

Згідно зі ст. 9 ГК України, держава здійснює економічну, соціальну політику у двох основних формах: довгостроковій (стратегічній) і поточній (тактичній), які називають економічною стратегією та економічною тактикою. Частина 1 ст. 10 ГК України визначає, що державна економічна політика охоплює інвестиційну, амортизаційну, структурно-галузеву, політику інституційних перетворень, бюджетну, податкову, цінову, антимонопольно-конкурентну, валютну, грошово-кредитну та зовнішньоекономічну політики.

Інвестиційній політиці належить одне з визначальних місць у системі основних напрямів державної економічної політики, адже саме вона, відповідно до положень ст. 10 ГК України, спрямована на створення для суб'єктів господарювання необхідних умов для залучення та концентрації коштів на потреби розширеного відтворення основних засобів виробництва, переважно в галузях, розвиток яких обрано як пріоритети структурно-галузевої політики, а також забезпечення ефективного й відповідального використання цих коштів і здійснення контролю за ним. Це твердження відображає завдання та сутність інвестиційної політики, проте не містить загального визначення. Можна дійти висновку, що об'єктом державної інвестиційної політики є інвестиційна діяльність, здійснювана будь-якими суб'єктами цієї діяльності в усіх галузях і сферах економіки та передбачає використання будь-яких видів інвестицій і правових форм цієї діяльності.

Визначення державної інвестиційної політики пропонують дослідники господарського права. Так, на думку В. І. Кухаря, державна інвестиційна політика є системною і цілеспрямованою діяльністю спеціально вповноважених органів державної влади, якій притаманна системність і спрямованість на створення й реалізацію спеціального алгоритму заходів щодо розвитку інвестиційного ринку чи окремих його сегментів за допомогою формування відповідного за змістом нормативно-правового забезпечення інвестиційних відносин, застосування необхідних засобів їх державного регулювання та безпосередньої участі держави як суб'єкта цих відносин, що ґрунтуються на узгодженій моделі такого ринку, закріпленій у Державній програмі інвестиційного розвитку [6].

Традиційно аналіз державного регулювання будь-якої сфери життя суспільства зводиться до виокремлення різних моделей такого регулювання, які уособлюють сукупність способів, засобів та інших інструментів, необхідних для здійснення діяльності певного виду. Однією з перших моделей державної економічної та інвестиційної політики є ліберальна модель, що передбачає свободу підприємницької діяльності, мінімальне втручання держави в діяльність суб'єктів господарювання, чого можна досягти завдяки обмеженням участі органів державної влади в розв'язанні нагальних соціальних проблем.

Ліберальна спрямованість інвестиційної політики держави скасовує або пом'якшує обмеження допуску, об'єктів, форм інвестицій тощо. Проте за такої моделі державне регулювання, яке все-таки наявне, хоч і лімітоване, обмежене макроекономічними процесами.

Решта моделей є антиподами ліберальної моделі, адже вони передбачають вищий ступінь втручання в економічні процеси з боку держави. Дослідник А. С. Музиченко вважає модель соціально орієнтованого ринку певним протиставленням ліберальній моделі, оскільки першій властивий вищий рівень державного втручання, наявність широкого державного сектору [7]. Поряд з ліберальною інвестиційною стратегією О. М. Ведута виокремлює регульовану стратегію, за якої держава встановлює контроль за рухом товарів і капіталів, та мобілізаційну стратегію, коли у зв'язку з необхідністю виживання держава змушена посилювати втручання у виробництво й зовнішньоекономічні

зв'язки [8]. Дослідник І. А. Вдовін протиставляє ліберальній моделі державно-розподільчу (або адміністративно-командну) модель інвестиційної діяльності [9].

Антиподом ліберальної моделі державної інвестиційної політики, яка передбачає істотні та чисельні втручання у сферу здійснення інвестиційної діяльності, є інтервенційна. Визначальною рисою цієї моделі є застосування спеціальних режимів господарської та, зокрема, інвестиційної діяльності [10].

Сучасні кризові явища та процеси, що відбуваються в економіці, не засвідчують про необхідність мінімізації впливу держави на іноземне інвестування. Із цього приводу актуальною є пропозиція щодо розроблення комбінованої моделі державного регулювання інвестиційної діяльності. Прогресивним видається її застосування в умовах формування правової держави та громадянського суспільства, посилення взаємодії між державними й недержавними інституціями, метою якого є досягнення оптимального балансу у сфері державного регулювання інвестиційних правовідносин.

Доцільно також проаналізувати засоби, за допомогою яких здійснюють державне регулювання іноземної інвестиційної діяльності. Саме вони відображають специфіку аналізованого різновиду державного регулювання. Визначення та класифікація цих засобів має практичне значення, адже дає підстави ґрунтовніше дослідити особливості впливу держави на різних стадіях і в різних сегментах інвестиційного процесу, оцінити його інтенсивність, рівномірність, відповідність обраній економічній стратегії тощо.

Слід розглянути декілька класифікацій таких засобів за різними критеріями. Так, за формами державного регулювання, у межах яких застосовують засоби, слід виокремити:

- 1) засоби, за допомогою яких визначають і закріплюють умови здійснення іноземної інвестиційної діяльності;
- 2) засоби, метою яких є нагляд і контроль за дотриманням законодавства у сфері інвестиційних відносин;
- 3) гарантії прав і законних інтересів суб'єктів інвестиційної діяльності.

За роллю в механізмі правового регулювання засобів загальноприйнятим є поділ на стимуляційні (інвестиційні стимули), обмежувальні та нейтральні заходи. Інвестиційні

стимули є специфічною групою засобів, оскільки вони є перевагою, яку надає держава суб'єкту інвестиційної діяльності та яка не підлягає дії загальних правил й умов здійснення інвестиційної діяльності. Цей стимул за формою грошовий, а умовою його надання є здійснення певних дій, пов'язаних з іноземними інвестиціями.

Однак, на нашу думку, розглядати будь-який засіб правового регулювання інвестиційної діяльності виключно як стимули або обмеження безпідставно. Це може призвести до звуження змісту того чи того засобу. В умовах ринкової економіки та вільної конкуренції одні й ті самі правові засоби одночасно можуть бути стимулами для одних суб'єктів і перепонами для інших, що демонструє взаємопов'язаність, взаємозалежність елементів ринкової економічної системи.

Важливу роль відіграють засоби ринкового впливу, до яких належать, насамперед, засоби антимонопольного регулювання, вступ у договірні правовідносини на засадах приватного партнерства, ліцензування діяльності, що негативно позначається на навколишньому природному середовищі, вимоги щодо розкриття інформації. Перевагами таких засобів є реагування підприємств на вимоги ринку та представників влади, гнучкість, низькі витрати на впровадження. Однак недоліком є те, що ці засоби перешкоджають доступу на ринок, спричиняють залежність від прозорості й надійності інформації.

За внутрішньою структурою засоби державного регулювання інвестиційної діяльності поділяють на дискретні та комплексні. Комплексні засоби мають складну структуру, однак теоретичне їх розчленування не впливає на регуляторний ефект: його може бути досягнуто внаслідок застосування всіх складових у їх взаємозв'язку.

Безперечно, фундаментом для здійснення державного регулювання інвестиційної діяльності є наявність законодавства, що регулює аналізоване коло питань. Нормативно-правова база, яка визначає правовий режим і засади державного регулювання іноземного інвестування, ґрунтується як на загальних нормативних актах господарського законодавства, зокрема відповідних положеннях Конституції України (щодо забезпечення державою соціальної спрямованості економіки й гарантування захисту прав усіх суб'єктів, з-поміж яких права власності –

ч. 4 ст. 13, права приватної власності – ст. 41, права громадян на підприємницьку діяльність – ст. 42 тощо), так і на спеціальних.

Спеціальне правове регулювання здійснюють на підставі низки нормативно-правових актів, серед яких закони й підзаконні акти, видані на виконання законів. Серед кодифікованих джерел, що регулюють іноземну інвестиційну діяльність, слід акцентувати увагу на ГК України, глава 38 якого присвячена регулюванню відносин, пов'язаних з іноземними інвестиціями, а також Митному кодексі України. До основних некодифікованих спеціальних законів у цій сфері належать такі: Закон України «Про захист іноземних інвестицій на Україні» від 10 вересня 1991 року; Закон України «Про режим іноземного інвестування» від 19 березня 1996 року; Закон України «Про зовнішньоекономічну діяльність» від 16 квітня 1991 року тощо.

З-поміж підзаконних нормативно-правових актів слід виокремити декрет Кабінету Міністрів України «Про систему валютного регулювання і валютного контролю» від 19 лютого 1993 року, укази Президента України «Про деякі питання іноземного інвестування» від 7 липня 1998 року та «Про додаткові заходи щодо залучення іноземних інвестицій в економіку України» від 7 липня 2003 року тощо.

Висновки. Отже, державне регулювання інвестиційної діяльності посідає вагоме місце в будь-якій економічній системі у зв'язку з пріоритетністю цієї складової економічної політики держави. Аналіз широкого та вузького підходів до трактування державного регулювання іноземної інвестиційної діяльності, класифікація засобів державного регулювання за структурою, впливом на поведінку суб'єктів інвестиційної діяльності засвідчує багатоаспектність цього явища. Комплексне виконання завдань, забезпечення стабільності й надійності економічної системи мають стати відмітними рисами державного регулювання іноземного інвестування. Сучасне державне регулювання іноземного інвестування в Україні має передбачати пріоритетність регулювання руху капіталів, захисту капіталовкладень, забезпечення законності, захисту майнових прав і дотримання гарантій прав іноземних інвесторів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Поєдинок В. В. Питання правового регулювання примусових вилучень інвестицій / В. В. Поєдинок // Вісник господарського судочинства. – 2013. – № 1. – С. 109–117.
2. Система органів державного управління та регулювання в сфері підприємницької діяльності : монографія / за ред. В. С. Щербини. – Київ : НДІ приват. права і підприємництва НАПрН України, 2010. – 228 с.
3. Мамутов В. К. Загальні проблеми науки господарського права на стику XX та XXI століть / В. К. Мамутов // Право України. – 2010. – № 8. – С. 4–12.
4. Поєдинок В. В. Теоретичні проблеми регулювання інвестиційної діяльності в Україні (господарсько-правовий аспект) : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.04 / В. В. Поєдинок. – Київ, 2013. – 475 с.
5. Кухар В. І. Господарсько-правове забезпечення державної інвестиційної політики в Україні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.04 / В. І. Кухар. – Харків, 2008. – 21 с.
6. Музиченко А. С. Державне регулювання інвестиційної діяльності / А. С. Музиченко. – Київ : Наук. світ, 2001. – 345 с.
7. Ведута Е. Н. Стратегия и экономическая политика государства / Е. Н. Ведута. – М. : Акад. проспект, 2004. – 456 с.
8. Вдовин І. А. Механізм правового регулювання інвестиційної діяльності (історичний і теоретико-правовий аналіз) : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.01 / І. А. Вдовин. – СПб., 2002. – 388 с.
9. Задохайло Д. В. Мобілізаційна стратегія економічного розвитку в контексті правового господарського порядку: постановка питання / Д. В. Задохайло // Вісник Академії правових наук України. – 2007. – № 1. – С. 158–168.
10. Поєдинок В. В. Правове становище інвестора як суб'єкта господарських відносин : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.04 / В. В. Поєдинок. – Київ, 2004. – 243 с.

REFERENCES

1. Poiedynok, V.V. (2013). Pytannia pravovoho rehuliuвання prymusovykh vyluchen investytsii [Issues of legal regulation of forced investment seizures]. *Visnyk hospodarskoho sudochynstva, Bulletin of economic proceedings*, 1, 112 [in Ukrainian].
2. Shcherbyna, V.S. (Ed.). (2010). *Systema orhaniv derzhavnoho upravlinnia ta rehuliuвання v sferi pidpriemnytskoi diialnosti [The system of public administration and regulation in the field of entrepreneurial activity]*. Kyiv: NDI pryvat. Prava i pidpriemnytstva NAPrN Ukrainy [in Ukrainian].
3. Mamutov, V.K. (2010). Zahalni problem nauky hospodarskoho prava na styku XX ta XXI stolit [General problems of the science of economic law at the junction of the XX and XXI centuries]. *Pravo Ukrainy, Law of Ukraine*, 8, 5 [in Ukrainian].
4. Poiedynok, V.V. (2013) Teoretychni problemy rehuliuвання investytsiinoi diialnosti v Ukraini (hospodarsko-pravovyi aspekt) [Theoretical problems of regulation of investment activity in Ukraine (economic-legal aspect)]. *Doctor's thesis*. Kyiv [in Ukrainian].

5. Kukhar, V.I. (2008) Hospodarsko-pravove zabezpechennia derzhavnoi investytsiinoi polityky v Ukraini [Economic and legal support of state investment policy in Ukraine]. *Extended abstract of candidate's thesis*. Kharkiv [in Ukrainian].
6. Muzychenko, A.S. (2001). *Derzhavne rehuliuвання investytsiinoi diialnosti [State regulation of investment activity]*. Kyiv: Nauk. svit [in Ukrainian].
7. Veduta, E.N. (2004). *Strategiia i ekonomicheskaia politika gosudarstva [The state's strategy and economic policy]*. Moscow: Akad. prosp. [in Russian].
8. Vdovin, I.A. (2002). *Mehanizm pravovogo regulirovaniia investicionnoi deiatelnosti (istoricheskii i teoretiko-pravovoi analiz) [The mechanism of legal regulation of investment activity (historical and theoretical-legal analysis)]*. *Doctor's thesis*. [in Russian].
9. Zadykhailo, D.V. (2007). *Mobilizatsiina stratehiia ekonomichnoho rozvytku v konteksti pravovoho hospodarskoho poriadku: postanovka pytannia [Mobilization strategy of economic development in the context of legal economic order: statement of the question]*. *Visnyk Akademii pravovykh nauk Ukrainy, Herald of the Academy of Legal Sciences of Ukraine*, 1, 158-168 [in Ukrainian].
10. Poiedynok, V.V. (2004). *Pravove stanovyshche investora yak subiekta hospodarskykh vidnosyn [Legal status of the investor as the subject of economic relations]*. *Candidate's thesis*. Kyiv [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редколегії 13.02.2018

Oikhova T. – Ph.D in Law, Associate Professor of the Department of Law Vinnytsia Trade and Economic Institute of the Kiev National Trade and Economic University, Vinnytsia, Ukraine

Peculiarities of State Regulation of Foreign Investment in Ukraine

The article examines the peculiarities of state regulation of foreign investments in Ukraine is necessary and topical for today, because it is through its study and analysis that the necessary scientific foundation will be developed to identify certain ways of improving legislation in this area. Taking into account this, the problems of legal regulation of foreign investments in Ukraine, their forms and types, the peculiarities of state registration and guarantees of implementation are important in the context of the theoretical study of investment activity under the economic legislation of Ukraine. The task of this study is to carry out theoretical and legal analysis and to determine the features, essence and content of state regulation of foreign investment in Ukraine.

The urgency of this study is that, under the conditions of reforming the economic and legal, political, social spheres of life of the state and society, structural adjustment of the economy, attracting investments, including foreign ones, is extremely important for the development of our state, since foreign investment is one of the most effective and effective mechanisms aimed at achieving the development of domestic business entities. At the same time, we emphasize that the necessity of attraction of foreign investments is caused not only by objective economic phenomena and factors (crises, the need for modernization of the structure of the economy, improvement of sectoral and intersectoral proportions, stimulation of the development of new industries), but also some subjective (reduction investment activity of domestic business entities, outdated methods of regulating economic activity by the state, etc.). The foregoing stresses the importance of analyzing and studying the state regulation of foreign investment in Ukraine today.

Keywords: foreign investment; state regulation of foreign investment; globalization; means of state regulation of investment activity; investment.